

слънцето наклони на югъ, тя потъмняваше, хвърляше сѣнка на северъ и ни мамѣше подъ своитѣ скути въ тѣй силно жежкитѣ дни на това лѣто. Всѣка вечеръ, когато се разхождахме по пѣтя край Малката рѣка до квартирата на Колчови (Колчо бѣше ученикъ въ II-ро отдѣление, синъ на г. инспектора Н.). ние се любувахме на Мара-Гидикъ, копнѣхме да се качимъ на върха и крояхме планове за първия ни излетъ на Балкана. Колчовиятъ баща бѣше ходилъ нѣколко пѣти тамъ. Всѣка вечеръ той ни разправяше по нѣщо за обиколкитѣ си по Кадемлия, Мара-Гидикъ и Юмрукчалъ и усиляваше у насъ желанието да отидемъ до върха.

Една вечеръ решението бѣ взето: до третата стружна ще дойдатъ всички — и малки и голѣми — а отъ тамъ ще се отдѣлятъ само ония, които ще се качатъ на Мара-Гидикъ. Отъ всички Колчо най-много се радваше. Той се въртѣше около менъ, молѣше ме да склоня баща му да му позволи да се качи заедно съ насъ на върха. Напразно го увѣрявахъ, че е малъкъ, че силитѣ му не ще позволятъ това. Той настояваше, молѣше, плачеше.

Една утрина по пѣтя, що води отъ селото за стружнитѣ, намиращи се въ политѣ на Мара-Гидикъ, вървѣше една каруца натоварена съ багажъ, а надъ него малкитѣ деца на лѣтуващитѣ тукъ семейства кръщѣха, пѣеха. декламираха. Задъ тѣхъ, задѣнали раници, весело разговаряха възрастнитѣ. Предъ колата въ пълно безредие тичаха малкитѣ прогимназиални ученички и ученици, между които бѣше и Колчо. Тѣ водѣха оживено разговоръ, който ту се разгорещяваше, ту стихваше за мигъ и пакъ отново се подемахше. То не бѣше разговоръ, а по